

ПРОТОКОЛ

№ 1987

гр. София, 13.03.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
Сложи за разглеждане докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100502398 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 14:36 часа се явиха:

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца „Т.С.” ЕАД срещу решение № 20223188/16.12.2021г., постановено по гр.дело № 75397/2019г. по описа на СРС, 30-и състав, с което са отхвърлени предявените срещу ответниците Т. Р. А. и Р. П. А. установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за разделно дължими – по ½ част, суми: 1 193.55 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2015г. до 30.04.2018г., ведно със законната лихва от 26.07.2019г. до окончателното плащане, сумата 266.99 лева – мораторна лихва за периода от 14.09.2016г. до 12.07.2019г., сумата 46.99 лева – цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.06.2016г. до 30.04.2018г., ведно със законната лихва от 26.07.2019г. до окончателното плащане и 10.26 лева – законна лихва за забава за периода от 30.07.2016г. до 12.07.2019г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 06.08.2019г. по ч.гр.д. № 43380/2019г. по описа на СРС, 30-и състав. Решението се обжалва и в частта за разноските.

Във въззивната жалба са изложени съображения за неправилност на постановеното съдебно решение. Доказателствата не били обсъдени в тяхната съвкупност и взаимовръзка, а СРС достигнал до неправилен извод за липса на облигационно правоотношение между страните. Ответниците, като наследници на починалия П.А.Д., били собственици на топлоснабдения имот и били задължени да заплатят цената на доставената от ищеца топлинна енергия. Моли постановеното

първоинстанционно решение да бъде отменено, а вместо това – постановено друго, с което установителните му искове да бъдат уважени. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемите-ответници Т. Р. А. и Р. П. А. са депозирали писмени отговори, с които оспорват въззивната жалба като неоснователна. Ищецът не посочил конкретни извършени от първоинстанционния съд нарушения. Не провел и дължимото доказване на твърденията си, че ответниците, респ. наследодателят им, били собственици на имота, предвид на което обжалваното съдебно решение било правилно и обосновано. Молят същото да бъде потвърдено. Претендират разноски.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕООД не заявява становище по жалбата.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение настоящият съдебен състав намира следното:

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ:

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия, респективно са задължени лица за заплащане цената на доставена такава във връзка с чл. 155 ЗЕ.

От представения по делото нотариален акт за замяна на недвижими имоти № 222, том LLLXI, дело № 32848/1993г., от 22.12.1993г., неоспорен по делото се установява, че Н. А.а М. прехвърлила на своя брат П.А.Д. собствената си придобита по наследство $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния недвижим имот апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, в замяна на прехвърлен в полза на М. от П.А.Д. и ответника Т. Р. А. недвижим имот – апартамент № 4, находящ се в гр. София, ул. „*****, подробно описан в нотариалния акт. Видно от съдържанието на нотариалния акт при съставянето на същия бил представен акт за граждански брак № 008959/24.06.1979г., издаден от Благоевградски РНС и нотариален акт от 1992г., предвид на което съдът приема, че придобитата с възмездната сделка замяна $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния апартамент се притежавала от П.А.Д. и ответника Т. Р. А. в режим на СИО, а останалата $\frac{1}{2}$ ид.ч. П.Д. притежавал по наследство.

Обстоятелството, че носител на 1/1 ид.ч. от правото на собственост върху процесния апартамент бил П.А.Д. се подкрепя и от извънсъдебното му признание, обективизирано в представените по делото и неоспорени от страните подписани от Димитров искова молба, протокол от проведено общо събрание на етажните собственици от 10.11.2001г. и протокол за извършен в имота отчет на уредите от 28.04.2016г.

По делото е представено удостоверение за наследниците на П.А.Д., от което се установява, че същият починал на 24.12.2016г., като оставил за свои законни наследници ответниците Т. Р. А. – съпруга и Р. П. А. - син. С настъпването на смъртта на П.А.Д. бездяловата СИО се прекратила, а ответникът Т. Р. А., на основание чл. 27, ал. 1, вр. чл. 44, т. 1 СК, вр. чл. 28 СК притежавала $\frac{1}{4}$ ид.ч. от имота на основание извършената замяна и прекратената СИО поради смъртта на съпруга й. Останалите притежавани от П.А.Д. $\frac{3}{4}$ ид.ч. от правото на собственост върху имота, на основание чл. 5 и чл. 9, ал. 1 ЗН, след смъртта му, по пътя на наследственото правоприемство преминала поравно към наследниците му по закон. Така съпругата му Т. Р. А. и синът му Р. П. А. наследили по $\frac{3}{8}$ ид.ч. от правото на собственост върху имота, с което квотата на преживялата съпруга в правото на собственост станала $\frac{5}{8}$ ид.ч.

От събраните по делото писмени доказателства, в т.ч. протокол от проведено на 10.11.2001г. общо събрание на собствениците в сграда в режим на ЕС, находяща се на адрес гр. София, ж.к. ***** за избор на ФДР, договор от 20.11.2001г., сключен между ЕС на горния адрес и „Т.С.“ ЕООД, съобщения към фактури, изравнителни сметки, извлечение от сметка за аб. № 027801, подписани от лице от адреса формуляри за главен отчет и заключение на ССЧЕ се установява, че сградата в режим на ЕС на горния адрес била топлоснабдена.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото писмени доказателства и заключение на ССЧЕ се установяват въведените с исковата молба твърдения, че ответникът Т. Р. А. през процесния период била съсобственик на процесния недвижим имот – апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, вх. В, аб. № 027801. Тя притежавала $\frac{1}{2}$ ид.ч. от правото на собственост в режим на СИО до 24.12.2016г., а след тази дата – $\frac{5}{8}$ ид.ч. от правото на собственост върху топлоснабдения имот. Ето защо през процесния период ответникът Т. Р. А. била клиент/потребител на доставяната до имота топлинна енергия.

Не се установява въведеното с исковата молба основание, на което ищецът претендира процесните по делото суми, а именно че ответникът Р. П. А. бил носител на правото на собственост върху процесния апартамент преди датата 24.12.2016г. Считано от тази дата се установява, че ответникът А. придобил по пътя на наследственото правоприемство $\frac{3}{8}$ ид.ч. от правото на собственост и притежавал същото и през процесния период. Ето защо за частта от процесния период, считано от

24.12.2016г. до края на заявения с исковата молба период, ответникът Р. П. А. бил клиент/потребител на доставяната до имота топлинна енергия.

Горните изводи на съда досежно правото на собственост на ответниците се потвърждават и от изготвените по делото служебни справки по реда на чл. 411, ал. 1 ГПК, от съдържанието на които се установява, че ответниците имат регистриран постоянен и настоящ адрес именно в гр. София, ж.к. *****, *****. Същият адрес ответниците посочили и в оформените в заповедното производство разписки за получаване на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК (л. 13, л. 14), в договорите за правна защита и съдействие (л. 20, л. 24), в пълномощните (л. 22, л. 25) и в декларациите, че са материално затруднени лица (л. 21, л. 26), представени в заповедното производство. Ето защо съдът намира, че изводите му са подкрепени и от същото, извършено от ответниците признание.

Предвид цитирания по-горе законов текст, на посоченото в исковата молба основание, а именно като собственици на топлоснабдения имот за гореустановените части от правото на собственост, ответниците били обвързани по силата на закона от облигация с ищцовото дружество досежно доставяната до собствения им имот топлинна енергия, без да е необходимо нарочно изявление от тяхна страна, че желаят да закупват доставяната в имота от ищеца „Т.С.” ЕАД топлинна енергия. Доколкото законът обвързва качеството клиент/ползвател на топлинна енергия с притежаваните вещни права върху топлоснабдения имот, то и отговорността на ответниците за задължения за цена на доставена до имота топлинна енергия във връзка с чл. 150 ЗЕ следва да е съответна на участието им в съсобствеността.

Неоснователни са възраженията на ответниците, заявени с отговора на исковата молба за липса на облигация с ищеца, основани на нормата на чл.62 ал.1 ЗЗП. Потребителите на топлинна енергия в сграда в режим на ЕС могат да имат различни интереси, включително по въпроса да бъде ли сградата топлоснабдена. Принципът, който законодателят е възприел при регламентирането на начина на избягване на конфликти между етажните собственици, че мнозинството решава. Затова при доставката на централно отопление в сградите в режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик, а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. Потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделен обект може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в собствения му обект, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата. В този смисъл и ТР 2 от 25.05.2017г., постановено по тълк.д. № 2/2016г. ОСГК на ВКС приема, че за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови

нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл.62 във връзка с пар.1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответниците и без приемането им. Съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява ответниците да са се възползвали от правото си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Предвид изложеното между страните бил сключен действителен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ.

От събраните по делото писмени доказателства, в т.ч. подписани от клиента формуляри за извършен главен отчет от 28.04.2016г., 25.04.2017г. и 08.05.2018г., извлечение от сметка за аб. № 027801, изравнителни сметки, и съобщения към фактури № 0096542198/31.07.2018г., № 0081776238/31.07.2017г., № 0075539367/31.07.2016г. и заключение на ССЧЕ, неоспорени от страните, както и от изричното признание на ответниците, че не оспорват отчетените количества топлинна енергия и начислената стойност, по делото се установява количеството на доставената топлинна енергия до топлоснабдения имот за процесния период от м.05.2015г. до м.04.2018г., на обща стойност 1 193.55 лева, която сума, съобразно изводите на вещото лице, изготвило ССЧЕ, не е заплатена от ответниците.

Предвид горния извод на съда за дължимост на вземането за цена на доставена топлинна енергия следва да бъде разгледано своевременно въведеното от ответниците в срока по чл. 131 ГПК възражение по чл. 120 ЗЗД за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните от ищеца с исковата молба вземания.

Съобразно разпоредбите на чл. 155 ЗЕ и чл. 156 ЗЕ потребителят на топлинна енергия дължи плащане цената на същата по предварително определени цени, известни на страните, на месечни вноски с установен в общите условия падеж. Престациите се обединяват от общия правопораждащ факт – облигацията между страните по договор при публично известни общи условия по чл. 150 ЗЕ, и имат съществения елемент на периодичните плащания по смисъла на чл. 111, б. ”в”ЗЗД – предварително определен и известен на страните момент, в който повтарящото се задължение за плащане трябва да бъде изпълнено, както и определяем размер на същото предвид предварително фиксираните цени за единица топлинна енергия. Горните характеристики на вземанията на топлофикационните дружества за цена на доставената на потребителите

топлинна енергия съдът, и при зачитане на тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012г. по т.д. 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, намира да ги определят като такива на периодично изпълнение по смисъла на чл. 111, б "в" ЗЗД, предвид на което и същите се погасяват с изтичане на установената в същата норма кратка тригодишна давност.

Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а ал. 2 на същия текст предвижда, че ако е уговорено, че то става изискуемо след покана давността започва да тече от деня, в който вземането е възникнало. Законодателят е уредил институтът на погасителната давност по начин, че началният момент, от който погасителната давност се прилага да се свързва с обективно осъществени факти и да не зависи от волята на страните по правоотношението. Поканата по смисъла на чл. 84, ал. 2 ЗЗД е необходима, за да възникне отговорността на длъжника за забава, но не и за възникване на вземането, от който момент започва да тече погасителната давност. Теченето на давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на прекъсва с предявяването на заявлението от ищеца по чл. 410 ГПК пред съда на 26.07.2019г. Така необхванати от погасителната давност се явяват задълженията, чиято изискуемост е настъпила, респ., които са възникнали след 26.07.2016г. Същите необхванати от погасителна давност задължения до края на заявения от ищеца период – 30.04.2018г., съобразно неоспореното заключение на ССЧЕ възлизат на 536.47 лева.

Спрямо ответника Т. А.а ищецът претендира ½ част от сумата. Установява се по горните мотиви, че ответникът А.а била собственик на ½ ид.ч. от имота до 24.12.2016г. и на 5/8 ид.ч. след тази дата, предвид на което искът е основателен за претендираната от ищеца ½ част от дължимата сума. Ето защо същият следва да бъде уважен за 268.24 лева, а за горницата до пълния предявен размер от 596.77 лева и за периода до 26.07.2016г. искът следва да бъде отхвърлен, поради погасяване на вземането по давност.

Спрямо ответника Р. А. ищецът претендира ½ част от сумата. Установява се по горните мотиви, че ответникът А. до 24.12.2016г. не бил собственик, а считано от последната дата притежавал по наследство 3/8 ид.ч. Ето защо по отношение на него искът е неоснователен на посоченото от ищеца правно основание за задълженията до последната дата, а считано от 24.12.2016г. е основателен за 3/8 части от задължението. Цялото задължение за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г. съдът определя в размер на 298.61 лева, в който размер е съобразено задължението от 24.12.2016г. до 30.04.2017г. от 110.04 лева и цялото задължение по фактура № 0096542198/31.07.2018г. от 188.57 лева. Задължението на ответника А. за 3/8 части от 298.61 лева за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г. възлиза на сумата 111.98 лева, до който размер и за който период искът е основателен и следва да бъде уважен, а за горницата до пълния предявен размер от 596.77 лева и за периода от 01.05.2015г. до 23.12.2016г. искът

следва да бъде отхвърлен.

Таксите за извършваната услуга за дялово разпределение съобразно разпоредбите на чл. 36 ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването се фактурират и заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество. Нормата на чл. 36, ал. 2 ОУ на ищеца от 2016г. предвижда обявяване по подходящ начин на клиентите на реда и начина на заплащане на услугата дялово разпределение, предвид на което съдът приема, че давността за тези вземания тече от възникването им, т.е. от фактурирането. Фактурата за м.06.2016г. е издадена най-рано на 01.07.2016г., а за м.07.2016г. - най-рано на 01.08.2016г., предвид на което съдът приема, че вземанията на ищеца за цена на услугата дялово разпределение за периода м.06.2016г. са обхванати от погасителна давност. При кредитиране на неоспореното заключение на изслушаната по делото ССЧЕ съдът приема, че дължимата сума за дялово разпределение за необхванатия от погасителната давност период от м.07.2016г. до м.04.2018г. възлиза на 44.99 лева.

Спрямо ответника Т. А.а ищецът претендира $\frac{1}{2}$ част от сумата. Установява се по горните мотиви, че ответникът А.а била собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота до 24.12.2016г. и на $\frac{5}{8}$ ид.ч. след тази дата, предвид на което искът е основателен за претендираната от ищеца спрямо този ответник $\frac{1}{2}$ част от дължимата сума. Ето защо искът следва да бъде уважен за 22.49 лева, а за горницата до пълния предявен размер от 23.49 лева и за периода м.06.2016г. искът следва да бъде отхвърлен, поради погасяване на вземането по давност.

Спрямо ответника Р. А. ищецът претендира $\frac{1}{2}$ част от сумата. Установява се по горните мотиви, че ответникът А. до 24.12.2016г. не бил собственик, а считано от последната дата притежавал по наследство $\frac{3}{8}$ ид.ч. Ето защо по отношение на него искът е неоснователен на твърдяното от ищеца правно основание за задълженията до последната дата, а считано от 24.12.2016г. е основателен за $\frac{3}{8}$ части от задължението. Цялото задължение за главница за дялово разпределение за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г. възлиза на 32.99 лева. Задължението на ответника А. за $\frac{3}{8}$ части от 32.99 лева за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г. възлиза на сумата 12.37 лева, до който размер и за който период искът е основателен и следва да бъде уважен, а за горницата до пълния предявен размер от 23.49 лева и за периода от 01.06.2016г. до 23.12.2016г. искът следва да бъде отхвърлен.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Съгласно чл. 33, ал. 4 от ОУ от 2016г., продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, а именно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят.

Съобразно заключението на ССЧЕ обезщетението за забава върху необхванатите

от погасителна давност вземания на ищеца за периода от 15.09.2017г. до крайната, посочена от ищеца дата – 17.07.2019г. възлиза на сумата 80.28 лева. Половината от тази сума се дължи от ответника Т. А.а, т.е. сума в размер на 40.14 лева. Искът спрямо нея следва да бъде уважен в този размер, а за горницата до пълния предявен размер от 133.49 лева и за периода от 14.09.2016г. до 14.09.2017г. - отхвърлен.

Задължението на ответника А. съдът определя, като съобрази лихвата върху главницата за топлинна енергия за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2017г. в размер на 110.04 лева, която за периода на забавата от 15.09.2017г. до 12.07.2019г. определена посредством използването на лихвен калкулатор възлиза на 20.35 лева и към нея прибави определената от вещото лице лихва върху задължението по последната процесна фактура в размер на 15.82 лева. Задължението на ответника А. за 3/8 части от 36.17 лева възлиза на сумата 13.56 лева, до който размер и за който период искът е основателен и следва да бъде уважен, а за горницата до пълния предявен размер от 133.49 лева и за периода от 14.09.2016г. до 14.09.2017г. искът следва да бъде отхвърлен.

Нормата на чл. 36, ал. 2 ОУ на ищеца от 2016г. предвижда обявяване по подходящ начин на клиентите на реда и начина на заплащане на услугата дялово разпределение. По делото не са ангажирани никакви доказателства за извършено от търговеца оповестяване на задълженията, предвид на което при дължимото от ищеца пълно и главно доказване по делото не се установява изпадането на ответника в забава. Ето защо ищецът следва да понесе неблагоприятните последици на недоказването, като предявения иск за обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение бъде отхвърлен като неоснователен.

Предвид изложеното и поради несъвпадане на крайните изводи на двете инстанции първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която са отхвърлени предявените срещу Т. Р. А. обективно съединени искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД до сумата 268.24 лева, представляваща $\frac{1}{2}$ част от цената на доставена в топлоснабден имот – апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, с аб. № 027801, топлинна енергия, дължима за периода от 26.07.2016г. до 30.04.2018г., до сумата 40.14 лева, представляваща мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2017г. до 12.07.2019г., до сумата 22.49 лева, представляваща $\frac{1}{2}$ част от цената на услугата дялово разпределение за периода от м.07.2016г. до 30.04.2018г., ведно със законната лихва върху главниците считано от 26.07.2019г. до окончателното плащане, като вместо това вземанията на ищеца до тези суми по отношение на същия ответник бъдат признати за установени.

Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която са отхвърлени предявените срещу Р. П. А. обективно съединени искове по чл. 422, ал. 1

ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД до сумата 111.98 лева, представляваща 3/8 части от цената на доставена в топлоснабден имот – апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, с аб. № 027801, топлинна енергия, дължима за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г., до сумата 13.56 лева, представляваща мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2017г. до 12.07.2019г., до сумата 12.37 лева, представляваща 5/8 части от цената на услугата дялово разпределение за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г., ведно със законната лихва върху главниците считано от 26.07.2019г. до окончателното плащане, като вместо това вземанията на ищеца до тези суми по отношение на същия ответник бъдат признати за установени.

В останалата обжалвана отхвърлителна част, като правилно и законосъобразно, обжалваното съдебно решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни.

Ищецът пред СРС е сторил разноски в общ размер 335.36 лева, от които 30.36 лева – държавна такса, 200 лева – за експертиза, 5 лева – за съдебно удостоверение и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер 103.58 лева. От тях 73.11 лева следва да му заплати ответникът А.а и 30.47 лева – ответникът А..

Пред СГС ищецът доказва сторени разноски в размер на 150 лева, от които 50 лева – държавна такса и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер 46.33 лева. От тях 32.70 лева следва да му заплати ответникът А.а и 13.63 лева – ответникът А..

Съгласно задължителните указания на ВКС, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г., постановено по тълк.д. № 4/2013г. ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. В заповедното производство ищецът е сторил разноски в общ размер 80.36 лева, от които 30.36 лева заплатена държавна такса и 50 лева – възнаграждение на юрисконсулт. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за заповедното производство в размер на 24.82 лева. От тях 17.52 лева следва да му заплати ответникът А.а и 7.30 лева – ответникът А..

Ответниците са защитавани пред СРС от адв. Ч., осъществила безплатна правна помощ по делото. Последната претендира възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА. Възнаграждението, определено по реда на Наредба 1/2004г. в редакцията към устните състезания пред СРС възлиза в размер на сумата 336.24 лева. С оглед изхода на спора

полагащото се на адвоката възнаграждение за защитата пред СРС възлиза на 232.39 лева, предвид на което първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която на адв. Ч. е присъдено възнаграждение над сумата 232.39 лева.

Пред СГС ответниците са сторили разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да им бъдат присъдени 345.57 лева.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд

ОТМЕНЯ решение № 20223188/16.12.2021г., постановено по гр.дело № 75397/2019г. по описа на СРС, 30-и състав **в частта**, в която са отхвърлени предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, срещу Т. Р. А., ЕГН *****, обективно съединени искове чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД до сумата 268.24 лева, представляваща ½ част от цената на доставена в топлоснабден имот – апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, с аб. № 027801, топлинна енергия, дължима за периода от 26.07.2016г. до 30.04.2018г., до сумата 40.14 лева, представляваща мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2017г. до 12.07.2019г., до сумата 22.49 лева, представляваща ½ част от цената на услугата дялово разпределение за периода от м.07.2016г. до 30.04.2018г., ведно със законната лихва върху главниците считано от 26.07.2019г. до окончателното плащане, **в частта**, в която са отхвърлени предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, срещу Р. П. А., ЕГН *****, обективно съединени искове чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД до сумата 111.98 лева, представляваща 3/8 части от цената на доставена в топлоснабден имот – апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, с аб. № 027801, топлинна енергия, дължима за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г., до сумата 13.56 лева, представляваща мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2017г. до 12.07.2019г., до сумата 12.37 лева, представляваща 5/8 части от цената на услугата дялово разпределение за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г., ведно със законната лихва върху главниците считано от 26.07.2019г. до окончателното плащане, **и в частта**, в която „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, е осъдено да заплати на адвокат Д. Й. Ч. възнаграждение над сумата 232.39 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, срещу Т. Р. А., ЕГН *****, обективно съединени искове чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Т. Р. А., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, сумата **268.24 лева**,

представляваща $\frac{1}{2}$ част от цената на доставена в топлоснабден имот – апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, с аб. № 027801, топлинна енергия, дължима за периода от 26.07.2016г. до 30.04.2018г., сумата **40.14 лева**, представляваща мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2017г. до 12.07.2019г., сумата **22.49 лева**, представляваща $\frac{1}{2}$ част от цената на услугата дялово разпределение за периода от м.07.2016г. до 30.04.2018г., ведно със законната лихва върху главниците считано от 26.07.2019г. до окончателното плащане, за които вземания по ч.гр.д. № 43380/2019г. по описана СРС, 30-и състав на 06.08.2019г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, срещу Р. П. А., ЕГН *****, обективно съединени искове чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Р. П. А., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, сумата **111.98 лева**, представляваща $\frac{3}{8}$ части от цената на доставена в топлоснабден имот – апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, с аб. № 027801, топлинна енергия, дължима за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г., сумата **13.56 лева**, представляваща мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2017г. до 12.07.2019г., сумата **12.37 лева**, представляваща $\frac{5}{8}$ части от цената на услугата дялово разпределение за периода от 24.12.2016г. до 30.04.2018г., ведно със законната лихва върху главниците считано от 26.07.2019г. до окончателното плащане, за които вземания по ч.гр.д. № 43380/2019г. по описана СРС, 30-и състав на 06.08.2019г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20223188/16.12.2021г., постановено по гр.дело № 75397/2019г. по описа на СРС, 30-и състав в останалата част.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Т. Р. А., ЕГН *****, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, разноски по делото в размер **123.33 лева**, от които 73.11 лева – сторени пред СРС, 32.70 лева – сторени пред СГС и 17.52 лева – сторени в производството по ч.гр.д. № 43380/2019г. по описа на СРС, 30-и състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Р. П. А., ЕГН *****, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, разноски по делото в размер **51.40 лева**, от които 30.47 лева – сторени пред СРС, 13.63 лева – сторени пред СГС и 7.30 лева – сторени в производството по ч.гр.д. № 43380/2019г. по описа на СРС, 30-и състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, да заплати на Т. Р. А., ЕГН *****, и Р. П. А., ЕГН *****, сумата **345.57 лева** – разноски по делото, сторени пред СГС.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕООД.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Секретар: _____